

I l'Eudald ens va permetre que fossin dos

De Marta Lacambra

Aquest matí m'ha trucat l'Eudald i m'ha demanat que digués unes paraules en record de la Núria, des dels ulls dels que compartíem jornada laboral.

Tenia por que ho trobés una mala jugada, però li he contestat que seria molt dur, però que seria un honor.

Molts dels que avui som aquí vàrem conèixer la Núria a principis del 2006. Feia dos anys que havíem conegut l'Eudald i estàvem treballant junts en el projecte de Sant Benet. Explico això perquè vàrem viure de prop un fet irrepetible: per a l'Eudald, haver concebut el projecte de Sant Benet era, en aquell moment, el projecte professional de la seva vida.

Quan va aparèixer la possibilitat que fos Transversal qui gestionés la visita a Sant Benet, vàrem conèixer la Núria.

No sabré explicar la barreja d'amor, admiració, compromís i sensibilitat que sentia per no decebre ni una minúscula part de la concepció del projecte: com seleccionar els monitors, com imprimir un estil d'atenció al públic, com imaginar tots i cadascun dels detalls, però sobretot com dissenyar els tallers.

Era una combinació perfecta:

Un, l'Eudald, havia posat intel·ligència i creativitat en la concepció d'un projecte terriblement audaç. I algú altre, la Núria, n'agafava la torxa amb mètode, detall, mètrica i unes immenses dosis d'entusiasme.

Han passat set anys, i les paraules que es repeteixen en el record són detall i entusiasme. Detall amb el seu equip, detall amb el seu públic, detall en tots els espais, detall en tots els projectes, però sobretot detall amb la seva família i amb tots nosaltres... Amb els seus amics.

I entusiasme per la descoberta de nous materials, de nous elements, de nous equips, de nous projectes, però sobretot entusiasme per viure tots els moments fent-ho tot tan fàcil com entranyable.

Aquella carona de porcellana, amb aquell somriure permanentment dibuixat, ha omplert tots els racons inimaginables dels horts, dels jardins, dels capvespres d'aquí i d'allà,

durant les quatre estacions... Sempre generant un somriure automàtic darrera de cada...
EI, COM VA?

Ara tots aquells racons se senten buits i com deia ella... Se'ns gira una feinada... immensa per omplir-los.

Sabem que ho hem de fer, perquè la vida continua. Però ho volem fer respectant el record per aquell riure murri i senzill amb què et rebia, esperant sorprendre't, sabedora que li diries: "Ostres, ho heu fet un altre cop, Núria: tot això és esplèndid".

I això que ens ha passat en el món de la feina, també ha passat, i encara més, en el camp personal.

Era la millor amfitriona i la millor convidada... Tot li feia il·lusió.

Sempre trobava forats per a la seva família i per als seus amics, però sobretot sabia molt bé quan tots nosaltres necessitàvem una abraçada subtil d'afecte que ara... trobarem molt a faltar.

Et trobarem a faltar molt, Núria.

Has estat una lliçó de vida!

Va ser llegit per Marta Lacambra, a la cerimònia el dia 9 d'octubre de 2013, a l'església de Crist Rei de Manresa.